

ΒΡΙΤΟΜΑΡΤΙΣ*

Εἰς τὴν Κρήτην ἐλατρεύθη μία θεότης μετὰ τὸ ὄνομα Βριτόμαρτις. Ἐλέγετο καὶ Δίκτυννα. Ὁ μῦθός της εἶναι χαριτωμένος.

Ἡ Βριτόμαρτις ἦτο νέα πολὺ ὄμορφη. Τέρψιν καὶ εὐχαρίστησιν εἶχε τὸ κυνήγι. Διέτρεχε βουνὰ καὶ δάση μετὰ τὰ βέλη της, καὶ κυνηγοῦσεν ἄγρια ζῷα.

Τὴν ἐρωτεύθη ὁ Μίνως. Ἐκείνη τὸν ἀπέφευγεν. Ὁ Μίνως ἐτέθη εἰς τὴν καταδίωξίν της. Σχεδὸν τὴν εἶχε φθάσει. Ἦτο ἕτοιμος νὰ τὴν συλλάβῃ. Ἡ Βριτόμαρτις πίπτει καὶ κρημνίζεται εἰς τὴν θάλασσαν.

Δὲν ἔπαθε τίποτε. Ἡ Ἄρτεμις τὴν περισυνέλεξεν ἐντὸς δικτύου ἀλιευτικοῦ ποῦ εὗρέθη εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἔπεσεν. Καὶ τὴν ἐτίμησε διὰ τὴν ἀγνότητά της. Τὴν κατέστησεν Θεάν.

Ποία ἡ Βριτόμαρτις; Τί νόημα ἔχει ὁ μῦθός της; Ἡ μήπως δὲν ἔχει κανένα νόημα, πρόκειται δὲ περὶ ἐρωτικοῦ ἐπεισοδίου τοῦ Μίνως, ἱστορικοῦ ἢ θρυλικοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης;

Ἐὰν πάρωμεν τὸν μῦθον μονομερῶς καὶ αὐτοτελῶς, δὲν μποροῦν νὰ διασαφηνισθοῦν πολλὰ πράγματα. Θὰ μείνωμεν μετὰ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι πρόκειται περὶ βασιλικῶν εἰδυλλίῶν μετὰ μίαν νέαν κάπως ἀνδροπεπῆ, ἀλλὰ ἐκτάκτως ὄμορφη. Μετὰ τὴν ἐκδοχὴν φαίνεται ὅτι καὶ τὸ ὄνομά της ἐξηγοῦν: γλυκεῖα παρθένος.

Ἄλλο ζήτημα διατὶ ἡ Βριτόμαρτις δὲν ἔστρεφε ν' ἀνταποκριθῆ εἰς τὸν ἔρωτα ἐνὸς κραταιοῦ βασιλέως. Οἰαδὴποτε ἄλλη, εἰς τὴν θέσιν της, θὰ ἀνοίγει τὰς ἀγκάλας της.

Ἄς παραδεχθοῦμεν ὅτι ἦτο ἐναντίον τοῦ γάμου. Ὁ Μίνως ποῦ δὲν σέβεται τὴν θέλησίν της καὶ ἐπιθυμίαν, δὲν εἶχε τρόπον καὶ μέσα διὰ νὰ τὴν κάμῃ ἰδικήν του; Δὲν ἔστειλε τοῖς ἀνθρώπους του νὰ τὴν συλλάβουν καὶ νὰ τοῦ τὴν φέρουν; Ἦτο ἀνάγκη νὰ τρέχῃ ὁ ἴδιος καὶ νὰ κυνηγᾷ αὐτὸ τὸ ἀγριοζωοκάδι; Νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ κρημνισθῆ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ αὐτὸς νὰ μείνῃ μετὰ τὰ χέρια ἀνοικτά;

Ἐὰν ὅμως τὸν μῦθον συσχετίσωμεν μετὰ ἄλλους παρεμφερεῖς μύθους,

*) ΣΗΜ. ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ — Ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Περιηγητικοῦ, καίτοι ἔχουσα ἐπιφυλάξεις ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον τῆς μελέτης καὶ τὴν κατὰ τὴν διαπραγματεύσειν ταύτης ἀκολουθουμένην μέθοδον, ἐνέκρινε τὴν δημοσίευσιν ἵνα παρῶσιν εἰς τὸν Συγγραφέα τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκθέσῃ τὰς ἀπόψεις του ἐπὶ μὴ ἐντελῶς νέας ἐρμηνείας τῶν ἀρχαίων κρητικῶν μύθων.

προκύπτουν άλλα πράγματα. Τὸ εἰδύλλιον παίρνει ἄλλην μορφήν.

Ἀπὸ ἄλλον μῦθον ξεύρομεν ὅτι ἡ Πρόκρις, ποὺ εἶχε χάσει τὸν ἔρωτα τοῦ συζύγου της Κεφάλου, κατέφυγεν εἰς τὴν Κρητικὴν Ἄρτεμιν μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐκείνη δὲ τὴν ὥπλισε μὲ «ἰθυβόλον ἀκόντιον» καὶ τὴν ἔστειλεν ὀπίσω. Χάρις εἰς τὸ ἀκόντιον τῆς Ἄρτέμιδος ἡ Πρόκρις ἀνέκτησε τὸν σύζυγόν της καὶ ἐπανέκτησε τὸν ἔρωτά του, τὸν ὅποιον αὐτὴ εἶχε προδώσει.

Δὲν εἶναι ἀστείον εἰς τοὺς μύθους νὰ ζητοῦμεν κανόνας ἠθικῆς; Ἡ ἠθικὴ τῶν μύθων δὲν εἶναι κάτοπτρον τῆς ἠθικῆς τῶν ἀνθρώπων ὀρισμένης ἐποχῆς.

Ἡ ἰδίᾳ Ἄρτεμις διευκολύνει τὴν Πρόκριν νὰ κατακτήσῃ τὸν σύζυγόν της, τὸν ὅποιον εἶχε προδώσει. Ἡ ἰδίᾳ Ἄρτεμις τιμᾷ τὴν ἀγνότητα τῆς Κρητικῆς Παρθένου, ποὺ ἐλέγετο Βριτόμαρτις. Ὡστε, ὅλα αὐτὰ εἶναι μυθικοὶ τρόποι ἐκφράσεως, καρυκεύματα δὲ τῶν μύθων.

Ἐπομένως, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σταματήσωμεν εἰς τὴν παρθενικὴν στάσιν τῆς Βριτομάρτις. Ἡ παρθενία, εἰς τοὺς μύθους, δὲν εἶναι σαρκική.

Ἡ σκηνὴ τῆς ἐρωτικῆς καταδιώξεως τῆς Βριτομάρτις ἐκ μέρους τοῦ Μίνως δὲν εἶναι μοναδική.

Καὶ ὁ Ἀπόλλων ἦτο ἔρωτευμένος μὲ τὴν ἀγνὴν καὶ ὠραίαν νέαν Δάφνην. Καὶ ἡ Δάφνη δὲν ἔστεργεν εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ ὠραιότερου Θεοῦ: τοῦ Ἀπόλλωνος. Δὲν ἔστεργεν...μυθικὸς τρόπος τοῦ λέγειν.

Καὶ ὁ Ἀπόλλων κατεδίωκε τὴν Δάφνην διὰ νὰ τὴν κατακτήσῃ. Τὴν ἔχασε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια του. Τρόπος τοῦ λέγειν.

Ἡ Δάφνη, κατὰ τὸν μῦθον, ἐκάλει — καταδιωκομένη — εἰς βοήθειαν τὴν μητέρα της Γαῖαν. Ἦνοιξε τὰς ἀγκάλας της ἡ Γαῖα. Ἡ Δάφνη ἐχώθη εἰς αὐτὰς καὶ ἐχάθη.

Καλά, ὁ Μίνως... ἄς τὸν πάρωμεν ἀνθρώπον, ἔστω καὶ βσιλιά. Ἀλλὰ ὀλόκληρος Θεός, ὁ Ἀπόλλων, νὰ μὴ φθάσῃ τὴν Δάφνην, πού, στὸ κάτω τῆς γραφῆς, δὲν ἦτο καὶ κυνηγὸς σὰν τὴν Βριτόμαρτιν!

Δὲν χρειάζεται μεγάλη φιλοσοφία, διὰ νὰ καταλάβωμεν ὅτι ἡ περίπτωσις Ἀπόλλωνος καὶ Δάφνης δὲν εἶναι ἱστορία πραγματική.

Τί διαφέρει ἡ περίπτωσις Μίνως καὶ Βριτομάρτις, παρὰ τὴν περισσότερον ἱστορικοφάνειάν της;

Δὲν εἶναι μοναδικὴ καὶ ἡ ιδιότης τῆς Κρητικῆς Παρθένου ποὺ διατρέχει μὲ βέλη καὶ τόξον, βουνὰ καὶ δάση, κυνηγοῦσα ἄγρια θηρία.

Ἡ Ἄρτεμις, κατὰ τὸν Ὀμηρικόν της ὕμνον, εἶναι «πότνια θη-

ρῶν». Ὡς κυνηγέτις περιτρέχει «κατ' οὔρεα σκιδόντα», κυνηγᾷ ἀγρίομα, ρίπτει τόξα πὺν στενάζουσι: «βέλη στονόντα». Κάμνει μεγάλην θραῦσιν εἰς τὰ ἄγρια ζῶα.

Αὕτη εἶναι ἡ Ἄρτεμις;

Ἡ Ἄρτεμις τοῦ Ὀμηρικοῦ ἔμνου εἶναι παραμόρφωσις τῆς Ὀμηρικῆς Ἀρτέμιδος, τῆς περιγραφομένης εἰς τὸ ζ' (102 - 108) τῆς Ὀδυσσεΐας.

Ὅλα τὰ οὐράνια μετέωρα, πὺν διατρέχουσι τὸ στερέωμα καὶ ἑξακοντίζουσι ἀκτινοβολίας, εἶναι κυνηγοί, εἰς γλῶσσαν μυθικήν. Ὅπως ὁ Ὀρίων: ἄστρον φαεινόν, κατὰ τὸν ποιητὴν. Ὅπως ὁ Ἀκταίων. Ὅπως ὁ ἀκούρασιος κυνηγὸς Ἐνδυμίων, τὸν ὁποῖον ἠρώσθη ἡ Σελήνη. Ὅπως ὁ ὠραῖος καὶ ἄγνος Ἴππόλυτος πὺν ἦτο τόσον ἀφοσιωμένος εἰς τὴν Ἄρτεμιν, τὸν ὁποῖον ἐτίμησεν ἡ Θεὰ διὰ τὴν ἀγνότητά του, καθ' ὃν τρόπον καὶ τὴν Βριτόμαρτιν.

Ἡ Ὀμηρικὴ Ἄρτεμις περιτρέχει καὶ αὕτη εἰς τὰ ὄρη: «εἶσι κατ' οὔρεσσιν». Δὲν τὴν ἀκολουθοῦν ὅμως κυνηγητικὰ σκυλιά. Τὴν ἀκολουθοῦν Νύμφαι «ἀγρονόμοι» (μὲ στίλβουσαν ὄψιν). Εἶναι δὲ αὗται κόρη Διὸς «αἰγιόχοιο»: τοῦ ὄχουμένου τὸ φῶς.

Ἄρτεμις καὶ Νύμφαι δὲν κυνηγοῦν, «παίζουσι». Οὔτε ἡ Ἄρτεμις διατρέχει οἰαδήποτε βουνά, ἀλλὰ... ἢ «κατὰ Τηύγετον», ἢ «κατ' Ἐρύμανθον». «Τέρεται» δὲ ἡ Ἄρτεμις ὄμι φονεύουσα ἄγρια ζῶα, ἀλλ' ἀπλῶς «κάπροισι καὶ ᾧ κείησ' ἐλάφοισιν».

Εἰς τοὺς μύθους, κάπρος σημαίνει: σκότος· ἢ δὲ ἔλαφος = φλόγα, φλογερός. Ἡ Ἄρτεμις ἔλαβε μέρος εἰς τὴν Τιτανομαχίαν ὑπὸ μορφὴν ἐλάφου. Ὡς ἔλαφος εἰσεχώρησε μεταξὺ τῶν Ἀλωιδῶν. Ἐλαφον ἔβαλεν εἰς τὴν θέσιν τῆς Ἰφιγενείας, ὅταν αὕτη εἶχε τεθῆ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς θυσίας. Ἡ δὲ Ἄρτεμις ἐλέγετο καὶ Ἰφιγένεια.

Ἡ Ἄρτεμις - ἔλαφος εἶναι ἡ Σελήνη - φλογερά (σελάενα).

Ποία εἶναι ἡ εἰκὼν καὶ σκηνή, τὴν ὁποίαν περιγράφει ὁ Ὀμηρος:

Οὐρανὸς εὐδῖος. Σελήνη πλήθουσα: «μηνὸς ἰσταμένοιο». Γύρω τῆς τὰ ἄστρα πύ, λαμπυρίζοντα, ἀνοίγουν καὶ κλείουν τὰ βλέφαρά των· μιὰ δύνουν εἰς τὸ σκότος· καὶ μιὰ σπινθηροβολοῦν.

Εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν μύθων, Ἄρτεμις καὶ Νύμφαι «ἀγρονόμοι» (= στίλβουσαι) παίζουσι. Ἡ Θεὰ «τέρεται» κάπροισι (μὲ τὰ ἄστρα πὺν δύνουν) καὶ «ᾧ κείησ' ἐλάφοισιν» (= μὲ τὰς ταχείας λάμψεις).

Ἄλλη ἢ δόξα Ἡλίου, ἄλλη τῆς Σελήνης, καὶ ἄλλη τῶν ἀστέρων. «Ἄστηρ γὰρ ἀστέρος διαφέρει ἐν δόξῃ». Ὀραία εἶναι καὶ τὰ ἄστρα, ἀλλ' ὑπερέχει ὄλων ἡ Σελήνη μὲ τὸ εὐρὸν καὶ φωτεινὸ μέτωπον. Εὐκολὰ ξεχωρίζει καὶ διακρίνεται.

Κατὰ τὸν Ὅμηρον :

«πασάων δ' ὑπὲρ ἣ γε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα,
ρεῖτα δ' ἀριγνώτη πέλειαι, καλαὶ δέ τε πᾶσαι» (ζ 107 - 108)

Ἡ τοιαύτη θεὰ εἶναι :

ARTEMIS : ardhā - māsa (εἰς τὴν σανσκριτικὴν) = ἥμισυ μηνός.
Δηλ. ἡ Σελήνη «ἵσταμένοιο μηνός». Ὡς ἐκ τούτου δέ,
ΟΡΘΙΑ. Ἡ Ἄρτεμις λέγεται καὶ Ὁρθία.

Ἀπὸ τὴν Ὁρθίαν Ἄρτεμιν δὲν διαφέρει ποσῶς ἡ Βριτόμαρτις, ἡ καὶ Δίκτυννα. Μὲ ἄλλα δόμησημα ὀνόματα ἐκρᾶζεται ἡ Ὀμηρικὴ Ἄρτεμις.

Βριτόμαρτις : βριτο - vrddhī (εἰς τὴν σανσκριτικὴν) = αὔξησις·
ferd (εἰς τὴν Ἀραβικὴν) = υπερβολή· υπερ-
βολικὸς βαθμός.
μαρτις : maridr (») = πῦρ ἀνευ καπνοῦ·

φλόξ· πβ. μαρ - μαρυγή· μαρ - μαρύσσω.

Βριτόμαρτις : ἡ πολὺ (Βριτο·) μαρμαρύσσουσα· Ἡ πλησι - φάη·

Ἡ τοιαύτη Βριτόμαρτις (πλήθουσα Σελήνη) εἶναι ἄλλη Ἄρτεμις·
καὶ ὡς ΔΙΚ· ΤΥΝΝΑ (dīc καὶ dīk εἰς τὴν σανσκριτ.) = οὐρανός
tungā, (εἰς τὴν σανσκριτικὴν) = ἐγειρόμενος, ὀρ-
θούμενος· εἶναι ἡ εἰς τὸν οὐρανὸν ὑψουμένη (Σελήνη) : ΟΡΘΙΑ.

Ὅταν ὁ προελληνικὸς κόσμος ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὰς πηγὰς τῶν μύθων, ἐλησμονήθησαν δὲ ἡ ἐθολώθησαν αἱ σημασίαι πολλῶν ἀρχαίων λέξεων,

οἱ οὐράνιοι (μυθικοὶ) κυνηγοὶ ἔγιναν κυνηγοὶ (πραγματικοὶ) θηρῶν· αἱ «ἀγρονόμοι» Νύμφαι ἐξελέφθησαν Νύμφαι τῶν ἀγρῶν : ἐξοχικῶν τόπων·

ἡ «ἀγροτέμα» (= μνηφόρος) Ἄρτεμις, ποὺ παίζει μὲ τὶς Νύμφας, ἐθεωρήθη «πότνια θηρῶν».

ἡ Βριτόμαρτις ἔγινε καὶ αὐτὴ «πότνια θηρῶν».

ἡ Δίκτυννα ἐσυσχετίσθη μὲ δίκτυα.

Καὶ ἐμυθεύθη ὅτι ὠνομάσθη οὕτω ἡ Βριτόμαρτις ἐπειδὴ τὴν ἔσωσεν ἡ Ἄρτεμις ἐντὸς δικτύων ἀλιευτικῶν.

Τὴν ὥραϊαν Βριτόμαρτιν - Δίκτυνναν : τὴν πλησιφαῖ Ὁρθίαν (Σελήνην) κατεδίωκεν ὁ Μίνως, ὅπως ὁ Ἀπόλλων τὴν Δάφνην. Καὶ παραστατικώτερον, ὅπως ὁ Ἡρακλῆς (= ὁ φορῖστων ἀπὸ χαρᾶν Ἥλιος· ὁ Harsa - caba τῆς σανσκριτικῆς) τὴν Κερυνίτιδα ἔλαφον (= τὴν συμπαθητικὴν Σελήνην).

Ἡλιος καὶ Σελήνη, δύο οὐράνιοι δρομεῖς, ἀνέτειλον ὡς Σελήνη καὶ Ἡλιος τοῦ νέου ἔτους. Πρῶτα ἡ νοσηνία τοῦ ἔτους, ἀπὸ πίσω ὁ ἔαρινος Ἡλιος. Διαγράφουν, οὕτω, τὴν πρώτην ὑψωτικὴν καὶ ἀνιοῦσαν τροχίαν των. Ἐφθασαν εἰς τὸ μεσουράνημά των. Φθινοπωρινὴ καμπή. Ἡ Σελήνη κάμπει καὶ διατρέχει τὴν κατιοῦσαν τροχίαν της: τὴν ἀντίστροφον τῆς προηγουμένης. Κατὰ πόδας ὁ Ἡλιος. Φθάνουν, διαγράφοντες πλήρη τροχίαν, εἰς τὴν ἀφειρητὴν των. Καὶ εἶναι ἐτοιμοὶ οἱ δύο ἀκούραστοι μαραθωνοδρόμοι νὰ ἐπαναλάβουν τὸ συμπαιθητικὸν τους κυνηγητό, μόλις αἱ Ὁραι σημάνουν τὴν ὥραν τῆς ἔαρινῆς τροπῆς.

Εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν μύθων, ὁ Ἡρακλῆς - Ἡλιος καταδιώκει τὴν Κερυνίτιδα Ἐλαφον. Ἡ Κερυνίτις, τρέχουσα διαρκῶς, ἔφθασεν εἰς τὴν (μυθικὴν) Ὑπερβόρειον - ὑπερναργῆ: εἰς τὸ ζενίθ της. Ἀπ' ἐκεῖ ἔστρεψεν ὀπίσω καὶ βαίνουσα ἐπάνω εἰς τὰ ἴχνη της ἔφθασεν εἰς τὴν (μυθικὴν) Ἀρκαδίαν - Ἀνατολήν, ὅθεν καὶ εἶχεν ἐκκινήσει. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Ἡρακλῆς. Εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ἐπὶ τέλους, συνέλαβεν ὁ Ἡρακλῆς τὴν ὄραϊαν Ἐλαφον, πού εἶχε — κατὰ τὸν μῦθον — χρυσοῦς κέρατα καὶ πόδας χαλκοῦς.

Βεβαίως ἔλαφος μὲ χρυσοῦς κέρατα καὶ χαλκοῦς πόδας οὔτε ὑπῆρξεν οὔτε θὰ ὑπάρξει. Ἡ μυθικὴ Ἐλαφος - Σελήνη ἔχει τὸ χρυσοῦν κέρασ τῆς Μήνης. Τρέχει εἰς τὸ στερέωμα ὡς δρομεύς, δι' αὐτὸ δὲ ἐμυθεύθη ὅτι ἔχει ταχεῖς πόδας. Ἡ Σελήνη εἶναι ἀργυρᾶ. Δι' αὐτὸ οἱ πόδες της εἶναι χαλκοῖ: στίλβουν, ὅπως ὁ χαλκός (πβ. «χαλκείη ἀυγή»).

Ἐὰν τώρα εἰς τὴν θέσιν τῆς Κερυνίτιδος θέσωμεν τὴν Βριτόμαρτιν. πού δὲν διαφέρουν, τὸν δὲ Ἡρακλῆ ἀντικαταστήσωμεν μὲ τὸν Μίνωα, θὰ ἔχωμεν ἄλλην ἐκδοσιν τοῦ μύθου. Ἡ οὐσία θὰ εἶναι ἡ ἴδια. Θὰ ἀλλάξουν μόνον τὰ ὀνόματα.

Ὁ Ἡλιος, ἀντὶ νὰ εἶναι ὁ φρίσσων ἀπὸ χαρὰν (Ἡρακλῆς), θὰ εἶναι ὁ σμαραγδένιος (Ἡλιος). Θὰ εἶναι δηλ.

ΜΙΝΩΣ: μίνω (εἰς τὴν Περσικὴν) = σμάραγδος· οὐράνος· Οἱ δύο μῦθοι θὰ ἔχουν μόνον τὴν ἐξῆς διαφορὰν. Ἐνῶ ἡ Κερυνίτις κάμπει τὴν ὑπερβόρειον καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὸ ὀρητήριόν της, ἡ Βριτόμαρτις πίπτει καὶ δύνει εἰς τὴν θάλασσαν (μυθικὴν), ὅπου χάνονται τὸ λῆγον ἔτος καὶ ὅλα τὰ ὄραϊα φαινόμενα τοῦ ἔαρος πού φθίνουν (τὸ φθινόπωρον) καὶ ἔξαφανίζονται.

Εἶναι ὅμως ἀθάνατα. Δύοντα, ἀνατέλλουν. Γηράσκοντα καὶ φθίνοντα, ἀνανεώνονται.

Κατὰ τὸν μῦθον, ἡ Ἀρτεμις ἔσωσε τὴν Βριτόμαρτιν. Καὶ τὴν ἐτίμησεν ὡς θεάν.

Ἡ Βριτόμαρτις - πλησιφάη δύναται νὰ ἐρμηνευθῆ Πασιφάη, ἡ ὁποία — κατὰ τὸν μῦθον — ἦτο σύζυγος τοῦ Μίνως. Κατ' ἄλλον δὲ μῦθον, ἀδελφὴ καὶ σύζυγος τοῦ Ἥλιου ἦτο ἡ Σελήνη.

Φῶς φανερὸν ὅτι πρόκειται περὶ συζυγίας λεκτικῆς· δηλ. μυθικῆς. Εἰς τοὺς μῦθους, ἔρωτες καὶ σύζυγοι εἶναι ἀνθρωπομορφικοὶ τρόποι ἐκφράσεως συγγενείας φυσικῶν φαινομένων.

Τὸ νόημα τοῦ μῦθου τῆς Βριτομάρτιος.

Τὴν Ἄνοιξιν, ὁ Μίνως - Ἥλιος ἐρωτεύθη τὴν ὥραϊαν Βριτόμαρτιν - πλησιφαῖ Σελήνην, πὺν περιέφερε τὰ βήματά της εἰς τὸ Οὐράνιον Στάδιον, ὡς Θεὰ κυνηγός, καὶ ἔρριπτε τὰς χρυσαῖς της ἀκτίνας ὡς βέλη.

Ὁ Μίνως (Ἥλιος) τρέχει πίσω ἀπὸ τὴν ἐρωμένην του. Τὸ ἄστρον τῆς νυκτὸς καὶ τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας ἔχουν κυνηγητό. Ἀλληλοδιαδέχονται. Ὁ Μίνως καταδιώκει τὴν Βριτόμαρτιν, χωρὶς νὰ τὴν φθάσῃ. Ἡ καταδίωξις αὕτη διήρκεσεν ὀλόκληρον ἔτος. Κατὰ τὴν λῆξιν αὐτοῦ, Μίνως καὶ Βριτόμαρτις ἦσαν πολὺ κοντά. Ἡ παλαιὰ Σελήνη ἔδυσε, διὰ ν' ἀνατείλῃ, κατὰ τὴν ἑαρινὴν τροπὴν, ὡς νέα Νουμηνία καὶ Σελήνη. Εἰς μυθικὴν γλῶσσαν, ἡ Βριτόμαρτις ἐκρημίσθη εἰς τὴν θάλασσαν: τὸ χάος. Ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθῃ. Ἡ Δίκτυνα - Ὀρθία, ἡ ὥραϊα Κρητικὴ Ἀρτεμις, εἶναι ἀθάνατη εἶναι Θεά.

* Ἀς χαίρεται ἡ Κρήτη τὸν λαμπρὸν βασιλέα της Μίνωα - Ἥλιον.

* Ἀς χαίρεται καὶ τὴν ὥραϊαν βασίλισσάν της: τὴν Πασιφάην.

* Ἀς χαίρεται καὶ τὴν ἔξοχον Βριτόμαρτιν - Ἀρτεμίν της.

Ἡ θεία Δίκτυνα ἄς σελαγίξῃ καὶ ἄς τῆς χαρίξῃ τὰς ὥραϊας πανδίας.

* Ἀς φωτίξῃ τὸν ἀστερόεντα οὐρανὸν της, παίξουσι μὲ τὰ ἄστρα.

Καὶ ὅταν ἡ Δίκτυνά της βυθισθῆ εἰς τὴν θάλασσαν, ἄς παρηγορηθῆ.

Ἡ θεά της Βριτόμαρτις - Δίκτυνα εἶναι ἀθάνατη.

Θὰ ἔλθῃ ξανά, ὅταν σημάνη ἡ φύσις τὸ προσκλητήριον τῶν ὥραϊων Θεῶν.

Θὰ φωτίσῃ, πάλιν, τὸν οὐρανὸν της, καὶ τὸν δρόμον τῶν ναυτικῶν της.

Θ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ